

den høitærede Minister. Vi havde ikke Mere at overveie, thi at det ærede Mindretal kom med det ene Forslag efter det andet og navnlig med sit sidste Forslag kunde jo ikke betyde Nogetsomhelst for os, naar den høitærede Minister slet ikke havde udtalt sig om noget af de Punkter, som Mindretallets Forslag omhandler. Selvfølgelig vil jeg for mit Vedkommende, og jeg er overbevist om Flertallet ogsaa, dersom den meget ærede Minister indlader sig paa en Drøftelse af Enkeltheberne med Udvalget, tage alt det under Overveie, der maatte fremkomme fra den meget ærede Ministers Side. Det beder jeg den høitærede Minister være overbevist om, og dersom den høitærede Minister ønsker, at Sagen skal fremmes, vil den høitærede Minister sikkert ikke afholde sig fra at fremkomme med de Bemærkninger, han har at gjøre til Enkeltheberne af Forslaget. Jeg vilde ønske, at den høitærede Minister gjorde det her i det nærværende Møde, for at ikke 2den Behandling skulde være spildt, hvilket den jo vil være efter den høitærede Ministers sidste Udtalelse, idet man saa er henvist til en ny Forhandling mellem 2den og 3die Behandling. Hvorfor ikke gjenoptage eller ialtfald optage her ved 2den Behandling det, som skulde have været drøftet i Udvalget. Det vilde jeg dog anse for at være hensigtsmæssigt. Det kan kun drøftes med den høitærede Regering, og det kan ikke drøftes paa en udtømmende og tilstrækkelig virksomheds Maade med Mindretallet, thi Mindretallet repræsenterer ikke nogen anden Part i Sagen. Parterne i Sagen ere de to Thing og den høitærede Regering; Mindretallet i hvert af Thingene forsvinder i Thingets Beslutning.

Indenrigsministeren (Skeel): Jeg skal ikke forlænge dette Ordskifte med den ærede Ordfører for Flertallet (Kauber), og jeg skal heller ikke omtale, hvad der passerede eller ikke passerede i Udvalget. Jeg tror, man har haft Anledning nok til at maatte erkjende, at den Slags Genvisninger til, hvad der er passeret i Udvalget, ere uheldige; men jeg overlader rolig til det samlede Things Dom, om de Udtalelser, der ere faldne idag fra den ærede Ordfører i hans tidligere Foredrag gav mig nogen Anledning til at tro, at den ærede Ordfører, eller det Flertal, han er Ordfører for, havde nogensomhelst Tilbøjelighed til at gjøre nogensomhelst Indrømmelse overfor Regeringen. Det er det Standpunkt, som det fremkommer mig, den ærede Ordfører senere har fraveget noget. Er det Tilfældet, er det Meningen, at det Flertal, han repræsenterer, vil komme Regeringen imøde, saa forandrer Forholdet sig; men det maa vel erkjendes, at det er noget sent nu her at begynde at diskutere de Modifikationer i Udvalgets Flertals Forslag, som maatte kunne

gjøre Lovforslaget i det Hele modtageligt for Regeringen.

Sugerslev: Jeg vilde kun gjøre et Par Bemærkninger ganske i Almindelighed, ikke alene refererende sig til det her foreliggende Lovforslag, men i det Hele imod det, som den ærede Ordfører udtalte. For det Første kan det være meget godt, at den ærede Ordfører opstiller sin Beregning af 24 pCt., men det har ikke stor Betydning; thi man maa tage Hensyn til, hvorledes dette Procenttal faktisk kommer frem. Under de 24 pCt. er indbefattet mange Ting, som i Virkeligheden slet ikke høre ind under Lønningsforbedring, men under helt andre Ting, f. Ex. nye Embeders Oprettelse. Dertil kommer, at det ærede Medlem gjerne kan gjøre op, hvorledes Alderstilløgene ville virke, og det kan muligvis være rigtigt, naar denne Lov har været i 20 Aar, men han skylder tillige at tage Hensyn til, hvorledes de ville virke i Diebliffet. Han har selv maattet indrømme, at, naar der oprettes nye Embeder, har Alderstilløget ikke den allermindste Betydning for Diebliffet, det bliver et Løfte for Fremtiden, men det har altsaa ikke mindste Betydning for de Paagældende. Man kan meget godt sige, at efter denne Lov vil om 20 Aar Status være saaledes og saaledes for Vedkommende; men man maa ikke paasta, at, idet man giver denne Lov, er der for den nu fungerende Embedsstand givet den og den Forbedring, thi det er faktisk slet ikke Tilfældet. Jeg skal nævne et Exempel. Forleden ansøgte jeg under en anden Lov uden Udregning, at jeg vilde anslaa Forbedringen ved de Alderstillag, Mindretallet havde foreslaaet, til 1,000 Kr., og det ærede Medlem anslog den til 2,800 Kr.; det var nemlig under Behandlingen af Tyræsenets Lønningslov. Jeg har gennem vedkommende Minister skaffet mig en paalidelig Beregning over, hvorledes disse Alderstillag faktisk ville virke, og jeg har regnet meget flød; det blev 700 Kr., altsaa akkurat en Fjerdedel af det, som det ærede Medlem med saa stor Sikkerhed paastod. Jeg tror i det Hele, at vi have Grund til at protestere imod den Maade, hvorpaa det ærede Medlem har stillet sig som Ordfører i denne Sag. Han agerer nu, som om det var ham om at gjøre at vise Smødekommen, men det er slet ikke Tilfældet. Enhver, der har haft med denne Sag at gjøre, veed, at det er meget vanskeligt at komme tilrette med det ærede Medlem. Havde vi antaget, at det vilde have nogen Betydning, at vore Forslag vare fremkomne, skulde de ganske vist være komne frem. Nu tror det ærede Medlem, at han har en saa overordentlig stærk Stilling derved, at Mindretallet ikke har stillet sine Undringsforslag, det finder han saa overordentlig uforskeligt, og han spoler sig overordentlig fornærmet ved, at man henviser til den Stil-